

PARSHAS BAMIDBAR & SHAVUOS

A SAMPLE FROM THE FORTHCOMING SEFER

A WORLD WITHIN
Sefas Emes on the Parsha

LIFSHITZ FAMILY EDITION | לז"נ בן ציון בן ניסן אליעזר

TORAH GROWS IN A DESERT

Torah Through Fire, Water, and Desert

The opening *pesukim* of *Parshas Bamidbar* relate that Hashem speaks to Moshe “*b’midbar sinai*” – in the desert. This context is relevant to the time of year during which this *parshah* is read: in the weeks immediately preceding Shavuot, the Yom Tov which celebrates *ma’amad har sinai*.

The Midrash (*Bamidbar Rabbah* 1:7), noting this connection, states that there were three media through which the Torah was given to the Jewish People: fire, water, and desert. We will focus on the third medium.¹

What does the desert have to do with *matan torah*? How is *kabbalas hatorah* uniquely connected to the *midbar*? Let us explore three suggestions of the *Sefas Emes*.

I. Only Torah

Empty Like a Desert

The *Sefas Emes* (5658/1898) notes that a desert is a place in which nothing

¹ See *Sefas Emes* (5658/1898) for a discussion of the first two ideas. “Fire” refers to the fire and smoke of Har Sinai. This is an allusion to the flaming passion of the *lomeid torah*. There is a certain yearning and pining on the part of one who is engaged in learning Torah, just as a flame soars upwards, striving to reach higher and higher. See also *Tanya* (Perek 19 and elsewhere). “Water” relates to the flow of the Torah from high to low. See *Sefas Emes* (*Bamidbar* 5658/1898) and *Ta’anis* 7a.

thrives. It is an example of something completely empty, a barren space.

A condition for complete acceptance of and connection to Torah is that we completely nullify ourselves, making it as if nothing exists other than the powerful drive for Torah and mitzvos. We are drawn exclusively after Torah, with no other true signs of life in our purview.

The *Sefas Emes* explains that this is the primary means through which a person readies himself for *kabbalas hatorah*. We must rid ourselves of all outside factors and make ourselves like magnets drawn only to Hashem's Torah.

Shabbos and the Desert

The *Sefas Emes* adds that this idea of complete submission to Torah is related to the concept of Shabbos. Shabbos was given to the Jewish people in *Marah*, before the moment of *matan torah*. Apparently, Shabbos is a necessary preparatory step for *kabbalas hatorah*. To experience a proper *kabbalas hatorah*, we must make ourselves like a *midbar* by shutting everything else out and focusing only on Torah.

Shabbos is the moment in our week where everything else is quiet. There are no distractions, no outside influences. We simply stop and live alone in a reality with Hashem. Through the cessation of all *melachah* on Shabbos, we merit receiving the Torah.

The *Yerushalmi* (*Shabbos* 15:3) relates that Shabbos was given for the sole purpose of *talmud torah*. This is not (only) a *segulah*, but rather a very fundamental idea. A proper *shemiras shabbos* directly results in a fuller engagement with *talmud torah*.

Based on this, the *Sefas Emes* (5664/1904) stresses that the Shabbos immediately preceding Shavuot requires intense preparation for the upcoming Yom Tov of *kabbalas hatorah*. It is specifically on Shabbos that we can tap into this state of "desert-ness" and truly ready ourselves to receive the Torah.

When there are no distractions – much like on Shabbos – it is that much easier to focus on the goal of life. One can truly connect to Hashem and His Torah only when one dwells in a proverbial *midbar*.

II. Becoming Followers

Ownerless Like a Desert

The *braisa* (*Avos* 6:1) describes the concept and results of toiling in *talmud torah*. The *Sefas Emes* (5631/1871) comments that the foundational principle which guides *talmud torah* is that a person is constantly nullifying himself. As a person learns more and more, he realizes just how little he knows.² *Talmud torah* is not about becoming the greatest. It is about being *mevatel* oneself to the *ratzon Hashem* through delving deeply into *chochmas hatorah*. As a person learns more, he shrinks and becomes absorbed into the Torah itself, realizing how vast it is and how its every detail dictates his life.

The goal of *talmud torah* is to submit oneself to the *ratzon hatorah*. The aim is not to impose oneself or one's own views on the Torah, but rather to discover oneself through the Torah by allowing it to impact him thoroughly and completely.

A person must approach the Torah as a “*kli kibul*” – an empty receptacle poised to receive its ultimate wisdom.

The *Sefas Emes* explains that this accounts for the necessity of a *midbar* as the medium through which the Torah is received. One must make himself *hefker* – ownerless – just like a *midbar*. If one is *mafkir* himself to the Torah – he lets himself go and subjects himself entirely to its truth – then he can accept and absorb its content.

Follow the Leader

In *lashon hakodesh*, the word “*dabar*” (ד-ב-ר) refers to leadership. A *dabar*

² See *A World Within, Parshas Bechukosai*, “Talmud Torah: An Endless Pursuit.”

is one who leads.³ “*Midbar*,” says the *Sefas Emes* connotes not a leader, but a follower (lit., one who is led). A *midbar* refers to someone who subjugates himself to a leader who shows him the way.

In order to receive the Torah, a person must nullify himself to the point where he ceases to exist as an independent entity and functions only as a receptacle to *divrei torah*. Hashem is the leader, and he is but a follower.

The Midrash offers a *mashal* for *kabbalas hatorah*. There was a king who arrived in a certain town and attempted to impose himself on the citizens through fear and authoritarian rule. He tries to force them to accept his rulership, but they run away from him. That same king then goes to a desolate area – a desert⁴ – and finds a small, impoverished community. These townspeople accept his *malchus* and treat him like royalty. The difference between the two cases was that a town which has its own functioning, self-sufficient society and infrastructure may have been fearful of this king, but they felt confident enough in themselves that they did not sense a need for rulership or direction. However, a broken, failing community living in a deserted area has no real strengths and structure to feel confident in. They readily accept a ruler who can shape, inform, and guide their community to become great. They are followers seeking a leader.

The Torah needed to be given in the *midbar* – not in a hustling, bustling big city. We needed the sense of nothingness in order to truly accept Hashem and His Torah as our ultimate guide.

The Rabbi-Talmid Relationship

This theme of leaders and followers carries into the very process of learning Torah. The Rambam’s *Hilchos Talmud Torah* includes the halachos of *kevod talmidei chachamim* (respect for Torah scholars) within the mitzvah of learning Torah. In that context, the Rambam describes the rela-

³ Gemara Sanhedrin 8a: דבר אחד ולא שני דברים; Tehillim (47:4): דבר עמים תחתינו.

⁴ The Midrash actually describes a deserted, ruined city, but the *Sefas Emes* portrays it as a desert.

tionship between the student and his teacher as fundamentally parallel to a servant and his master. “All the services which a servant performs on behalf of his master, a student must perform on behalf of his teacher.”⁵

Both of these points require contemplation. Why does the Rambam include these halachos within the mitzvah of *talmud torah*? Isn’t the *rebbe-talmid* relationship separate and distinct from the content of the learning itself?⁶ Additionally, what is this comparison between a student’s relationship with his teacher and a slave’s relationship with his owner?

In answering both these questions, R. Moshe Shapira presents a beautiful, poignant insight. He explains that *kevod talmidei chachamim* is inseparable from the mitzvah of *talmud torah*. In fact, the form and fashion of *limud hatorah* is fundamentally defined by the *rebbe-talmid* relationship. In order to be *mekabel torah*, a person must subjugate himself to his *ba’al hamasorah*, the *rebbe* responsible for transmitting Torah to him. One must make himself like a servant before one’s master in order to receive Torah. He must turn himself into a *midbar* – a follower looking to his leader for guidance and direction. Torah can only be transmitted when there is a follower and a leader, an influencer and a recipient, a teacher and a student.

A Chavrusa-schaft of Two Gedolim

The *Minchas Chinuch*’s second wife was the sister of the Sanzer Rav, R. Chaim Halbershtam (author of the *Divrei Chaim*).⁷ Since the two were residing in the same town, they decided to learn together. Early on, they noticed that the *chavrusa* was not going well. Something just wasn’t clicking. They quickly diagnosed the issue. The problem was that they were both big *talmidei chachamim* – *gedolei torah* – and neither one needed the other to learn from. They were both *teaching* each other, but there was

⁵ *Hilchos Talmud Torah* 5:8

⁶ Perhaps it should have been in *Hilchos Mamrim*, alongside the halachos of *kibbud av v’eim*.

⁷ See *Toldos Minchas Chinuch*, p. 14. The *Minchas Chinuch* was married four times, with the first three wives predeceasing him.

no give-and-take, no transmission of *masorah* from a teacher to a student.

They decided from then on that they needed to switch off playing the roles of *rebbe* and *talmid*. One day, the *Minchas Chinuch* would teach, and the *Divrei Chaim* would learn, question, and add. The next day, they would reverse roles. Once they began this practice, they saw immediate and lasting success in their learning partnership.

Torah always needs a *dabar* (a leader) and a *midbar* (a follower), a *rebbe* and a *talmid*, a *mashpia* (influencer) and a *mushpa* (influenced). One must subjugate himself like a servant to his master in order to receive the Torah from the *ba'al hamasorah*.

III. Becoming Spiritual Beings

Gashmiyus vs. Ruchniyus

The *Sefas Emes* (*Parshas Yisro*, 5642/1882) offers a third perspective on the significance of a *midbar* in *kabbalas hatorah*. He cites the explanation of the Maharal (*Tiferes Yisroel*, *Perek 26*), who says that the complete and total spiritual nature of the Torah clashes directly with all physicality and materialism of this world. Torah is completely *ruchni*, and *ruchniyus* and *gashmiyus* repel each other. They cannot coexist.

The *midbar* is a place devoid of all *gashmiyus*. There is no materialism in the desert. Life does not flourish there, and certainly there are no luxuries. Such a place is completely open to and accepting of *ruchniyus*. This is the place that Torah can be received and in which Torah can thrive. In a desert, there is no materialism to clash with the spirituality of Torah.

In Review: Three Perspectives

The *Sefas Emes* suggested three perspectives on the fundamental connection between the *midbar* (desert) and *kabbalas hatorah* to account for the

fact that Torah was necessarily given specifically in a desert.

- I. A desert is a place with no distractions. Much like Shabbos, when a person silences all outside noise, they can properly focus on Torah study.
- II. *Midbar* conveys a sense of “follower.” When it comes to *kabbalas hatorah* and *talmud torah*, there is always a leader and a follower, a *rebbe* and a *talmid*. This is critical to the nature of *limud hatorah*. The desert is a place in which we recognize we are lowly subjects following a great leader, making it a fitting place for receiving the Torah.
- III. A desert is a place where life and physicality do not thrive. The Torah is a wholly spiritual entity; thus, it does not interact well with *gashmiyus*. The desert provided a climate devoid of *gashmiyus*, allowing for the seeds of the Torah’s *ruchniyus* to be sewn among the Jewish People.

It is critical that we reflect on these three ideas in preparation for our own personal *kabbalas hatorah* on *Shavuot* and that we attempt to implement the messages in our own engagement with *talmud torah* throughout the year. We must:

- I. Seek to limit distractions, sectioning off times devoted to rigorous, undisturbed Torah study.
- II. Find a *rebbe*, a teacher before whom we feel like a recipient. We must allow ourselves to be influenced by the *baalei hamasorah*.
- III. Strive to reduce our consumption of luxuries and unnecessary material amenities, allowing Torah to seep in. *Talmud torah* thrives in an environment devoid of excessive *gashmiyus*.

Sources

במדבר רבה (א:ז)

וידבר ה' אל משה במדבר סיני למה במדבר סיני **מכאן שנו חכמים בג' דברים ניתנה התורה, באש, ובמים, ובמדבר**, באש מנין (שמות יט) והר סיני עשן כולו וגוי' ובמים מנין שנאמר (שופטים ה) גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים ובמדבר מנין וידבר ה' אל משה במדבר סיני ולמה ניתנה בג' דברים הללו אלא מה אלו חנם לכל באי העולם כך דברי תורה חנם הם שנאמר (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים, ד"א וידבר ה' אל משה במדבר סיני אלא כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה לכך נאמר במדבר סיני.

(א) שפת אמת במדבר פרשת במדבר שנה תרנח

במדרש בג' דברים ניתנה תורה באש במים במדבר. **אש הוא התלהבות האדם לעלות ולהתדבק בו ית'** והוא בחי' נר מצוה כי הנר שלהבת עולה וכן ע"י המצות מתדבק ומתחבר בשורשו למעלה. **ומים הוא הארת הקדושה הבאה מלמעלה** והוא בחי' תורה אור כי האור מאיר מלמעלה למטה **ומדבר הוא להיות נמשך אחר השי"ת בכלו והוא בחי' דרך חיים תוכחת מוסר להיות בטל אל הנהגת השי"ת ותורתו**. וזהו עיקר הכנה אל התורה והוא בחי' השבת שניתן קודם מתן תורה וכשחטאו ויצאו ללקוט נאמר מאנתם לשמור כו' ותורותי כו'. **כי השבת הי' הכנה להיות מוכנים ע"י לקבל התורה**. לכן אח"כ דכתיב **וישבתו כו' ביום השביעי תיכף נסעו מרפידים להר סיני**. וכן הוא סדר המעלות נתן לנו השבת וקרבתו לפני הר סיני. וע"ז כ' וממדבר מתנה ואחז"ל א"א זוכה לתורה עד שנעשה הפקר כמדבר. וז"ש בשבת מתנה טובה יש לי כו' הוא עצם התורה שע"י השביתה וביטול כל המלאכות זוכין לתורה :

שפת אמת במדבר פרשת במדבר שנה תרסד

בשבת שלפני שבועות צריכין להכין לקבלת התורה כי השבת ניתן קודם התורה שהיא הכנה לקבלת התורה. וכן כתיב וישבות העם ביום השביעי ומשם נסעו להר סיני. ויש אומרים בשבת עצמו וי"א ביום ראשון אחר השבת. אבל בכח השבת באו אל הר סיני ויחן שם כאיש אחד... והוא עצמו בחי' המדבר שהתורה ניתנה בג' דברים באש במים במדבר. **ומדבר הוא הביטול לבטל הכל להיות כמדבר רק לשמוע דבר ה'.** **ויש בכל איש ישראל קצת מזה בכל שבת ששבות מכל המלאכות לכן הוא הכנה אל התורה**... וכעין שכתבו חז"ל שצריך לעבור השבת על הילד קודם שנכנס לברית מילה כמו כן בכלל ניתן השבת קודם שנכנסנו בברית התורה בהר סיני :

(ב) שפת אמת במדבר פרשת במדבר שנה תרלא

ר' מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה כו'. פי' הפשוט כדי לעשות. וזה שם תורה כדי להורות לאדם המעשה. **כי בוודאי עיקר היגיעה בתורה לבטל שכלו ודעתו כדי**

לידע ולהבין רצון השי"ת ודעת התורה. ובמדורש נמשלה תורה במדבר שצריך להיות הפקר כמדבר כמ"ש וממדבר מתנה משל לנשיא שנכנס למדינה וברחו כו' למדבר וקיבלו בכבוד כו'. פי' דבר היא מנהיג ומושל. ומדבר הוא להיות נכנע תחת המנהיג. והיינו שאדם מבטל עצמו שאין לו שום כח ופעולה בלי חיות השי"ת. וזהו ההפרש בין בני המדינה שברחו והיי' להם ג"כ יראה ממנו. אך הי' להם גם כח בפ"ע. וכענין שכי' שאומות קורין להשי"ת אלקי דאלקיא. אבל בני"י כמדבר שאין להם שום כח והנהגה בפ"ע כלל...

רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ה

אין חולקין כבוד לתלמיד בפני ... וכל המלאכות שהעבד עושה לרבו תלמיד עושה לרבו... וכל תלמיד שמזלזל דבר מכל כבוד רבו גורם לשכינה שתס' תלק מישראל.

ג) שפת אמת שמות פרשת יתרו שנה תרמב

ויחננו במדבר שלא מצאו להם מנוח בכל המקומות של ישוב. מרה רפידים. רק במד' בר. כי הדור שיצאו ממצרים נתעלו מגשמיות. ולא סבלו כל המקומות כאשר מצינו ברשב"י ע"ה ביציאתו מן המערה. וז"ש ויחננו במדבר. וכאשר חכמים הגידו כי לא מצא הקדוש ברוך הוא מקום טוב לתורה רק במדבר. כן הכנת בני"י לא נתיישר בלבם עד שהגיעו למדבר אז ויחננו. ועי' בס' תפארת ישראל הטעם :

ספר תפארת ישראל פרק כו

כאשר התבאר למעלה (פכ"ה) שזמן התורה אינו במקרה, כך מה שנתן התורה במדבר אינו במקרה... הנה נתנו טעם באי זה צד ראויה שתנתן התורה במדבר. ורצו בזה, כי הים והירדן הם חמריים, שגדילים בו הנבראים החמריים, ושם משכנם. ולפיכך אין להם קיום ועמידה עם השם יתברך, שהוא קדוש, נבדל מן החמרי. ולפיכך בים נאמר (תהלים קיד, ג) "הים ראה וינוס הירדן יסוב לאחור", שלא היו יכולים אלו דברים לעמוד עם השם יתברך. אבל המדבר, מפני שאין בו דבר חמרי, שהרי אין בו מציאות חמרי, ואין דרים בו הנבראים החמריים, רק היא שממה וציה... ובשביל כך נתנה התורה, שהיא השכל הגמור, במדבר. כי המדבר משולל מן הדברים החמריים, בעבור שלא נמצא בו דברים הגשמיים. הנה המקום המיוחד לתורה היא המדבר... ומה שנתנה התורה במדבר, מורה על עצם התורה, כי המצות שבה הם דברים שאינם טבעיים, וכמו שאמרנו. כי יש שהיו אומרים כי התורה לפי הטבע, ומה שאסרה החלב והדם בטבע. ודבר זה אינו... ומפני שהתורה היא אלהית שכלית, ואינה נימוסית, לכך נתנה במדבר... וגם בחבור גבורות ה' (פכ"ב) באריכות...